

Skal styrke barns rettigheter

Rettsikkerheten for barn i barnevernet skal bli bedre. I januar opprettet regjeringen en barnesakkyndig kommisjon ledet av tidligere president i Psykologforeningen An-Magritt Aanonsen.

TEKST:

Nina Strand

PUBLISERT 5. februar 2010

NY LEDERJABB: Tidligere president i Psykologforeningen, An-Magritt Aanonsen ser frem til å lede nyopprettede Barnesakkyndig kommisjon. Foto: Arne Olav L. Hageberg

– Feil beslutning i en barnevernssak kan medføre store menneskelige belastninger. Derfor må risikoen for feil minimeres. Barnesakkyndig kommisjon får en viktig rolle i dette, og vi er glade for at An-Magritt Aanonsen vil lede denne kommisjonen, sier statsråd Audun Lysbakken. Med seg i kommisjonen har Aanonsen elleve psykologer, oppnevnt som medlemmer for en periode på tre år.

Kvalitetssikring

Nå skal alle rapporter avgitt av sakkyndige i barnevernssaker kvalitetssikres av Barnesakkyndig kommisjon, enten de er bestilt av barnevernstjenesten, fylkesnemnda, domstolene eller av private parter. Først når en rapport er gjennomgått av kommisjonen, kan den gi grunnlag for hjelpetiltak eller omsorgstiltak. Også når en sakkyndig rapport legges til grunn for at barnevernstjenesten *ikke* iverksetter tiltak, skal rapporten legges fram for kommisjonen.

Rapporter fra barnesakkyndige skal bidra til bred belysning og godt funderte beslutninger i barnevernstjenesten, fylkesnemndene og domstolene, og i mange saker er rapportene uunnværlige for virksomheten i barnevernet. Men nettopp her ligger det en utfordring ifølge Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet: På grunn av de sakkyndiges faglige kompetanse kan det være vanskelig for andre å imøtegå vurderingene og konklusjonene deres.

Også i samfunnsdebatten har det kommet kritikk av de sakkyndiges rolle i barnevernssaker, knyttet til habilitet, metoder, vurderinger og makt. Det var noe av bakgrunnen for at departementet ville opprette en barnesakkyndig kommisjon.

– Dette vil styrke barns rettigheter, sier Audun Lysbakken.

Ny kunnskap

Det var departementet som tok kontakt med An-Magritt Aanonsen med spørsmål om hun kunne tenke seg denne oppgaven.

– Det var en fin utfordring som jeg svarte ja til, fordi jeg gjerne vil være med på å etablere en ny form for kvalitetssikring av dette viktige sakkyndighetsarbeidet, sier hun til Tidsskriftet.

Aanonsen har mange års erfaring fra arbeid med barn og ungdom innenfor psykisk helsevern, både på institusjoner og i poliklinikk, også som leder. På 1990-tallet jobbet hun som sakkyndig med barneverns- og barnefordelingssaker. Hun fremhever dessuten at erfaringen som president i Psykologforeningen i 12 år og leder av Akademikerne i to år vil komme godt med i utviklingen av en ny kommisjon.

– Disse erfaringene har gitt meg et overordnet perspektiv. Jeg vil gjerne bidra til at kommisjonens arbeid får betydning for en generell faglig kvalitetsutvikling. Barnevernsutredninger kan få store konsekvenser for involverte barn og foreldre. Det er svært viktig at dette fagfeltet utvikles i tråd med ny kunnskap og ikke minst at det utvikles ny kunnskap på feltet, understreker Aanonsen.

Krever effektivitet

Departementet legger vekt på at kommisjonens arbeid ikke skal forsinke fremdriften i barnevernets saksbehandling, og har satt strenge tidsfrister for kommisjonens tilbakemeldinger og kommentarer.

– Det vil ta fra fire til syv dager fra saken kommer til kommisjonen og rapporten med kommentarer videresendes oppdragsgiver og sakkyndige, forteller den nyslåtte

kommisjonslederen.

Kommisjonsmedlemmene er alle psykologer. Da kommisjonen ble satt sammen, ble det lagt vekt på balanse mellom kjønnene, geografisk spredning og minoritetskunnskap.

Kommisjonsmedlemmer - alle psykologer:

Amalia Carli, Oslo

Birgit Svendsen, Trondheim

Bjørn Solbakken, Hvaler

Bård Bugge, Tønsberg

Evelin Tjemsland, Horten

Kathrine S. Lorentz, Trondheim

Kjell Arne Hagen, Oslo

Lars Broch, Bergen

Lis Astorp Thorseng, Oslo

Mette Sund Sjøvold, Nesodden

Trond Indregard, Tromsø

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 2, 2010, side 158

TEKST:

Nina Strand, journalist i Tidsskrift for Norsk psykologforening